

РЕШЕНИЕ

№ 21934

гр. София, 31.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1191** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно – процесуалния кодекс във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба предявена от „Ем Джи Интернешънъл“ ООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Е. М., чрез адвокат В. В. – САК, със съдебен адрес: [населено място], , [улица], вх. В, ет. 8 и с цена на иска 15 361.08 лв., ведно със законна лихва от 16.02.2023 г. за вреди, претърпени имуществени вреди вследствие на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 23-5304-000037 от 16.02.2023 г., издадена от В. М.- младши автоконтрольор към ОДМВР Б., група „Контрол на пътното движение по главни пътища и автомагистрали Б.“, за прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година. Процесната заповедта е обявена за незаконосъобразна с Решение на съда № 522 от 19.01.2024 г. по адм.д. № 4909/2023 г. на АССГ, като с нея е била и отнета възможността на собственика да ползва ППС за стопанската си дейност за периода от 16.02.2023 г. до 29.02.2023 г. Претендира се и присъждане на законната лихва от 16.02.2023 г. до окончателното плащане на обезщетението.

Ищецът твърди, че на 16.02.2023 г., около 11:25 ч. на път „Автомагистрала № А-3“, 88-ми км., с посока на движение от [населено място] към [населено място], е спрял за проверка товарен автомобил „М. С.“ с регистрационен номер СА 2790 ХК, собственост на дружеството „Ем Джи Интернешънъл“ ООД. По време на проверката е установено, че водачът управлявал МПС със СУМПС номер: ZAREV803036S99LJ,

издадено от Кралство Великобритания, валидно до 09.09.2030 г., без да го подмени след пребиваване повече от 3 месеца в Република България. При извършената справка с ОДЧ при 01 РУ- Б. е установено, че водача е влязъл на 25.08.2021 г. в РБ.

На лицето управлявало т.а.- С. И. З. /служител на фирмата/, е съставен ЗППАМ № 23-5304-000037 от 16.02.2023 г., като актосъставителя е отнел СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели с номер СА 2790 ХК, за срок от 6 месеца до 1 година на основание чл. 171, т. 2А, б. „А“ от ЗДвП.

Сочи, че след като ПАМ № 23-5304-000037/16.02.2023 г., е била оспорена по административен ред, процесната Заповед е била отменена като незаконосъобразна с № 522/19.01.2024 г. по а.д. 4909/2023 г. на 60-ти състав АССГ.

Излага съображение, че преди постановяване на решението и без каквото и да е правно основание, след изтичане на шестте месеца съгласно приложената мярка, ищцовото дружество се е опитало да си върне отнетите регистрационни табела и за голямо недоумение, са установили, че служителите на ОДМВР Б. ги били предали за унищожаване.

Допълва, че вследствие на неправомерно наложената ПАМ и прекратената регистрация, вследствие на което т.а. е бил регистриран наново с рег.номер СВ 1857 ХР на дата 29.09.2023 г., дружеството е претърпяло вреди, изразяващи се в невъзможността да използва в търговската си дейност дерегистрираното МПС/ пропуснати ползи/ за срока от 16.02.2023 г. до 29.09.2023 г. Претендира обезщетение за претърпени имуществени в размер на 15 361.08 лв., ведно със законната лихва от 16.02.2023 г., като счита, че е налице пряка и непосредствена връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Ищецът ангажира писмени и гласни доказателства. Моли претенцията да бъде уважена изцяло. Претендира присъждане на направените по делото разноски и адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който ответникът е заявил становище за недопустимост на претенцията и алтернативно изразява становище и за неоснователност и недоказаност на размера на претенцията. Твърди, че не е налице кумулативното наличие на елементите от хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Соци, че липсва причинна връзка, която да установява по безспорен начин връзката между претърпените вреди, техния характер, размер и най-вече, че вредоносния резултат е в резултат на издадения ПАМ. Прави възражение за прекомерност на имуществените вреди и претендираните разноски, като моли същите да бъдат намалени. Моли да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

В съдебното заседание, ищецът- „Ем Джи Интернешънъл“ ООД, се представлява от адв. В., който поддържа предявения иск, съгласно представените доказателства и извършената експертиза. Претендира сторените по делото разноски по представен по електронен път списък, съгласно чл. 80 от ГПК.

Ответникът- Областна дирекция на Министерство на външните работи /ОД на МВР/- Б., редовно уведомен, не изпраща представител. Не възражава да бъде даден ход на делото, като оспорва исковата молба изцяло по основание и размер по съображения, подробно изложени в отговора на исковата молба. Оспорва изготвената съдебно-оценителна и счетоводна експертиза, като намира заключението на вещото лице за неотнормено към предмета на доказване по делото. Претендира се също неоснователност на увеличението на исковата претенция. Прави се и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Моли да бъдат присъдени сторените по делото

разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на предявените искиове. Счита, че по отношение исковата претенция за пропуснатите от дружеството ползи, същата се явява основателна, съгласно и представената по делото експертиза. Предлага да бъде уважена исковата претенция.

От събраните по делото доказателства съдът установи следната фактическа обстановка:

Производството по настоящето дело е образувано след като с решение № 522/19.01.2024 г. по а.д. 4909/2023 г. на 60-ти състав АССГ, е отменена като незаконосъобразна процесната Заповед № 23-5304-000037/16.02.2023 г. издадена от мл. автоконтрольор при ОД на МВР- Б. към ОДМВР Б.- В. М., с което на ищеца са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег.табели с номер СА 2790 ХК на основание чл. 171, т. 2а, б. „А“ от ЗДвП.

В отмененото си решение, Съда е посочил, че при издаването на оспорената Заповед е допуснато нарушение на материалния закон, като съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП адресат на този вид принудителна административна мярка е собственикът на МПС, доколкото в случая е установено, че т.а. е бил управляван от трето лице, различно от собственика на автомобила.

В хода на съдебното производство беше допусната съдебно-счетоводна експертиза, с вещо лице- съдебно-счетоводен експерт-Г. А. А., който даде заключение по следните задачи:

1) Каква е основната търговска дейност на ищеца и обективно необходимото ли е за дейност ползването на ППС „М. С.“, рег.номер СВ 1857 ХР /предишен СА 2790 ХК/ ?

2) Към дата 16.02.2023 г. с колко превозни средства е разполагало дружеството „Ем Джи Интернешънъл“ ООД, предназначени за превоз на произведените от дружеството дограми?

3) Какъв е средният пазарен наем за временно и възмездно ползване на ППС „М. С.“ с идентични характеристики като това с рама WDB9046231R798656 за периода 16.02.2023 г.- 29.09.2023 г. дата на повторна регистрация на ППС М. С.?

По първия зададен въпрос, вещото лице стига до заключение, че дружеството-ищец осъществява основна дейност по производство и продажба на PVC и алуминиеви дограми, като произвежда врати и прозорци по задание на клиентите и доставя готовата продукция до складовете по градове.“Ем Джи Интернешънъл“ ООД е с двустранно водено счетоводство. Отчетено е съответствие между приходите и разходите по счетоводни данни от Оборотната ведомост и отчетените приходи и разходи в ГФО (ОПР). Въз основа на приходите и разходите е формиран счетоводен финансов резултат-печалба в размер 248 281, 66 лв. От обхвата и размера на приходите от дейността е видно, че се касае за дружество със съществен пазарен дял в търговията по производството и реализацията на PVC и алуминиева дограма, в страната. В заключение на представената информация, вещото лице е стигнало до извод, че за дейността на дружеството-ищец е необходимо използването на ППС М. С. като този бивш рег. [рег.номер на МПС] и нов рег. [рег.номер на МПС] и други подобни.

По вторият въпрос, вещото лице е установило, че общият транспортен парк на дружеството по счетоводни данни, към дата 16.02.2023 г. е разполагало с 4 ППС-товарни автомобили предназначени за превоз на произведените от него дограми

(Описани в Таблица № 4 от експертизата /л. 81-82/).

По третият въпрос, вещото лице е направило подробно проучване на публикувани оферти в сайтове на фирми-наемодатели на моторни превозни средства в Интернет информация за цени за отдаване под наем на товарни автомобили- бусове. При проучването се достигна до резултати представени в Таблица № 5 /л. 83-84/. От представените ценови оферти на наемодатели, които са представени в таблицата е видно, че ценовият диапазон е между 60 лв. и 90 лв., наем за товарен автомобил на ден, със същите или подобни характеристики. Като е взет предвид конкретния обект на изследването, в стандартния му вид и като се съобразят и отделни характеристики, за същият е определена цена в размер на 60 лв./ден (24 ч.).

За пълнота и изчерпателност, вещото лице е направило и изчисления за периода на престой от 16.02.2023 г. до 29.09.2023 г. или 226 дни, в който е бил спрян от движение товарният автомобил, собственост на дружеството-ищец, като е изчислил, че сумата възлиза в общ размер на 226x60 лв. = 13 560 лв. В Исковата молба, цената на размера на претендираната претенция за обезщетение (67,97 лв./ден) стои близо до разхода за наем, който би бил направен при наемане на товарен автомобил. Вещото лице изрично посочи при изслушването, че заключението е дадено само въз основа на оферти за наем на автомобили, като тези цени са за стандартни автомобили, а в случая се касаело за нестандартен автомобил с особености и цените са ориентировъчни, за да се приспособи стандартен автомобил от този вид за целите на дейността на ищеца, са необходими допълнителни разходи.

При така установената фактическа обстановка и събраните по делото доказателства съдът прави следните правни изводи:

Относно допустимостта на иска:

Искът е с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ във вр.чл.203 и следв. от АПК, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, че ищецът е неблагоприятно засегнат и е претърпял имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от отменената по съдебен ред като незаконосъобразно Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от мл. автоконтролър при ОД на МВР- Б.. Искът за обезщетение е предявен срещу надлежен ответник-юридическото лице, в чиято структура е органът, издал незаконосъобразната Заповед и е допустим за разглеждане в производството пред Административен съд-София-град. Нормата на чл. 1 ЗОДОВ очертава от обективна и субективна страна отговорността на държавата и общините за вредите от незаконосъобразните актове, действия или бездействия на техните органи и длъжностни лица.

Разгледан по същество, предявените претенции за заплащане на обезщетения за имуществени и неимуществени вреди са неоснователни и недоказани.

Исковите за обезщетения за вреди от имуществен характер - загуби и пропуснати ползи и неимуществени такива, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи или длъжностни лица в тях се разглеждат от административния съд по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ. Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ, т. е. налага се изводът, че кодексът не урежда материалноправния режим на отговорността. За неуредените процесуални въпроси се прилагат разпоредбите на АПК, съгласно чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ, респ. ГПК по силата на препращащата

разпоредба на чл. 144 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ урежда материалноправния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - § 1 от заключителните разпоредби на ЗОДОВ. Искът по глава единадесета от АПК е граждански, основаващ се на фактическия състав на неправомерното увреждане, независимо от това дали вредите са причинени виновно от длъжностните лица. С оглед на това, отговорността следва да бъде характеризирана като гаранционно-обезпечителна. Във фактическия ѝ състав се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилите вредоносен резултат. Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 1 от АПК, когато вредите са причинени от незаконосъобразен акт, както се твърди в настоящия казус, незаконосъобразността следва да е установена по надлежния ред, а именно с влязло в сила съдебно решение или решение на горестоящ административен орган.

Следователно, за да възникне право на обезщетение за ищеца е необходимо същият да докаже наличието на следните кумулативни предпоставки: настъпила вреда в правната му сфера, която включва реално причинени вреди и пропуснати ползи, незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или на длъжностно лице на държавата или на общината, вредата да е настъпила в резултат на това незаконосъобразно действие и/или бездействие, да е настъпила при или по повод изпълнение на административна дейност.

Отговорността по предявения иск по чл. 1 от ЗОДОВ на държавата е обективна отговорност за вредите, причинни от чужди незаконни действия/в конкретния случай на административния орган, издал отменената заповед за ПАМ/или бездействия при или по повод изпълнението на възложената им административна дейност.

Необходимо е също така наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между постановения незаконен административен акт, действие и/или бездействие и настъпилата вреда.

Липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав е пречка за реализиране на отговорността на държавата по реда на чл.1 от ЗОДОВ.

Относно претендираните имуществени вреди, съдът намира следното:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ предполага установяване кумулативното наличие на визираните в разпоредбата предпоставки: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или негови длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, настъпване на вреди от тях и причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредоносния резултат. Съгласно разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ, отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ може да бъде ангажирана само за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. При недоказване на която и да е от посочените предпоставки, обезщетение не се присъжда, като доказателствената тежест е за ищеца. По делото не е спорно, че посочения ПАМ, с което е ангажирана отговорността на ищеца, е отменен по съдебен ред с влязло в сила решение № 522/19.01.2024 г. по а.д.

4909/2023 г. на 60-ти състав АССГ, като незаконосъобразно. С оглед изложеното, съдът намира за доказана първата от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен административен акт – ЗППАМ.

Отговорността за вреди обаче не следва автоматично само и единствено от този факт, а е необходимо да са налице всички елементи от фактическия състав на тази отговорност, а за да е налице търсената от ищеца отговорност, същият следва да установи по безспорен начин пряката причинна връзка между отменения незаконосъобразен административен акт и евентуално настъпилите имуществени вреди – пропуснати ползи.

Не се установи ищецът да е претърпял имуществени вреди с оглед липсата на каквито и да било доказателства в този смисъл. Твърденията, че вследствие на неправомерно наложената ПАМ, дружеството е претърпяло вреди, изразяващи се в невъзможността да използва в търговската си дейност процесното МПС за срока от 16.02.2023 г. до 29.09.2023 г. /226 дни/ и не може да увеличи имуществото си, останаха недоказани от страна на ищеца.

Не води до друг извод и констатацията по заключението на вещото лице за средната наемна цена на автомобил от същия вид, доколкото същото се основава на първо място само на офертни цени и е изцяло хипотетично, поради това неотнормено. Също не се доказва, че ищецът да е сключил договор за наем и поради това да е претърпял вреди от нает автомобил от същия вид за да осъществява икономическата си дейност, нито друга хипотеза за ползване на автомобила за икономическата му дейност. През исковия период не се доказва възможността за по-висок ръст на приходите, който дружеството-ищец е пропуснало само поради факта, че е било лишено от възможността да ползва товарния автомобил, предмет на ПАМ.

Пропуснатата полза представлява реална, доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото, а не хипотетична вреда или логическо допускане за настъпване на вредата. В този смисъл твърдението на ищеца за приложимост на съдебната практика Решение от 20.12.2011г. по гр.д. 1794/2010г. на ВКС, IV –то гр.о. са необосновани и извадени от контекста на приетото от съда въз основа на установените факти. Така в казуса по делото пред ВКС се касае за незаконосъобразно задържане на автомобил на физическо лице в рамките на наказателно производство, което е продължило необосновано дълго. Касае се за физическо лице и за лишаване от правото му да ползва личния си автомобил си за лични нужди, поради което е прието, че поради задържането на автомобила му той е пропуснал полза, която е в размер на паричната равностойност, която е следвало да заплати за да получи възможността да ползва подобен на неговия автомобил, обезщетението следва да съответства на обедняването. Необходимостта от ползването на същия и подобен автомобил от физическото лице – ищец е в основата на

този извод.

Не така стои въпроса с ползването на притежанията от юридическите лица, които осъществяват икономическа дейност. Същите могат да ползват, но и могат да не ползват свой актив за дейността си, те могат да изключват активи от икономическата си дейност и да ги ползват за лични цели. Законодателят предвижда изрично в чл.59 от Закона за корпоративното облагане, че дълготраен актив, който с не се ползва за икономическата дейност на данъчно задълженото лице повече от 12 месеца - не носи икономическа изгода, не се признават разходи за амортизации за данъчни цели. Обратното на логиката за ползването на вещь за лични цели, обусловено от притежанието ѝ, търговецът винаги следва да доказва ползването за дейността си на всеки един актив, ако черпи изгода за икономическата си дейност.

В казуса по делото не се доказва настъпването на вреда за ищеца във вид на пропуснатата полза в нито една от възможните разновидности, а вредите в производството по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ не се презумират, а подлежат на пълно доказване - чл. 153, чл. 154, ал. 1 ГПК, във вр. с § 1 от ЗОДОВ. В тежест на ищеца /чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр.чл.1 44 от АПК/ е да проведе пълно главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявените от него искове, за което са му дадени указания с определението за насрочване по делото.

В съответствие с носената от ищеца доказателствена тежест, съдът е длъжен да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. В този смисъл, съдът намира, че ищецът не се справи с доказателствената тежест, с която разполага по закон като не установи по делото пряка причинна връзка между претърпени вреди и незаконосъобразен акт и/или действие на длъжностни лица от администрацията на ответника.

Затова, претенциите за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди следва да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни и недоказани.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана исковата претенция на „Ем Джи Интернешънъл“ ООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Е. М., с искане до съда на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да осъди РУ-Б., към ОДМВР Б., да му заплати обезщетение в размер от 15 361.08 лв., за периода 16.02.2023 г. до 29.09.2023 г. /226 дни/, ведно със законната лихва от 16.02.2023 г., в резултат на отменена принудителна административна мярка /ПАМ/ № 23-5304-000037/16.02.2023 г. на младши автоконтрольор към ОДМВР Б.- В. М..

ОСЪЖДА „Ем Джи Интернешънъл“ ООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Е. М., да заплати на РУ Б. към ОД на МВР М., сумата в размер на в размер на 100 /сто/ лева, представляващо юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС.

Съдия: